

פרדס נסים

מתורתו של מור הגאון הצדיק המקובל רבינו **נסים פרץ** זצוקלה"ה

ו תשרי תש"ז - כח שבט תשע"ב

בס"ד | שבת בהר בחוקותי | כ"ב באייר תש"פ

נקודה עם מחשבה

ארוחות חנים

ר' ישראל מסלנט נוהג היה לכתת את רגליו מעיר לעיר וממחוז אחד למשנהו כדי ללמד דברי תורה ומוסר לעם שבשדות הרחוקים ממרכזי תורה. באחד ממסעותיו כשהתארכה לה הדרך והעגלון ושאר בני הנסיעה היו עייפים ומותשים, החליט הרב לעצור באחד הפונדקים שעל הדרך ולהשיב את נפשם של בני פמלייתו.

הם נכנסו לחדר מאוורר ונעים ונהנו מכוסות משקה צוננות שהפיחו חיים בעצמותיהם הכאובות מעמל הדרך. כשנפנו לצאת ולהמשיך בדרכם התפלא מאוד ר' ישראל כי בעל הפונדק מחייב אותו לשלם מחיר מופקע של עשרות רובלים חדשים. המנהל הסביר כי הוא גובה תשלום לא רק עבור המשקה, אלא גם על הארנונה היקרה ועל השטיחים הסגוניים ווילונות הקטיפה. שאל אותו הרב, אם כך כמה יצטרכו לשלם אלו שבקצה החדר שסועדים בבשר ומגדנות ומגוון קינוחים. המנהל השיב, אנשים אלו הם עובדים כאן ולכן אינם צריכים לשלם עבור ארוחתם.

בפרשת השבוע אומרת התורה אם בחוקתי תלכו ואת מצוותי תשמרו... אז תקבלו את מלא השפע הכולל גשמים בעתם ויבול מבורך. וזאת משום שהעוסק בתורה ומצוות הרי הוא כעובד בבית הארחה הגדול ביותר השייך להקב"ה וממילא אינו צריך לשלם עבור ארוחותיו ופרנסת בני ביתו.

שבת שלום ומבורך

עסק התורה והמצוות

שיחתו של מורנו ורבינו זצ"ל

"אם בְּחֻקֹתַי תִּלְכּוּ, וְאֶת מִצְוֹתַי תִּשְׁמְרוּ, וְעִשִּׂיתֶם אִתָּם". אומר רש"י, אם בחוקותי תלכו, אם תאמר שזה קיום המצוות, והרי כבר נאמר, ואת מצותי תשמרו ועשיתם אותם, הרי קיום אמור! מה אני מקיים ב"אם בחוקותי תלכו" - שתהיו עמלים בתורה! כלומר לפי רש"י הכוונה במילים "אם בחוקתי תלכו" היא עמל ולימוד התורה.

הבטחה על תנאי

ועל זה כרת השם איתם ברית ונתן את כל ההבטחות "וְנִתַּתִּי גִשְׁמֵיכֶם בְּעֵתָם, וְנִתְּנָה הָאָרֶץ יְבוּלָהּ, וְנִעַץ הַשָּׂדֶה יִתּוּ פְרִיָו: וְהִשִּׁיג לָכֶם דִּישׁ אֶת בְּצִיר, וּבְצִיר יִשִּׁיג אֶת זֶרַע, וְאֶכְלֶתֶם לַחֲמֶכֶם לְשִׁבְעָה, וְיִשְׂבַּתֶּם לְבִטַח בְּאֶרְצְכֶם: וְנִתַּתִּי שָׁלוֹם בְּאֶרֶץ, וְיִשְׁכַּבְתֶּם וְאִין מַחְרִיד, וְהִשְׁבַּתִּי תִּיהֵ רָעָה, מִן הָאָרֶץ, וְחָרַב, לֹא תֵעָבֵר בְּאֶרְצְכֶם" וגו'. כלומר מובטח לעם ישראל שאפילו חרב של שלום, גם היא לא תעבור בארץ, ואכן, אלה הבטחות עצומות אבל בכל זאת הם לא העיקר. ההבטחה הגדולה יותר באה בהמשך והיא "וְהִתְּהַלַּכְתִּי בְּתוֹכְכֶם, וְהִיִּיתִי לָכֶם לְאֱלֹקִים, וְאַתֶּם תִּהְיוּ לִי לְעָם" כשהתנאי לזה הוא - "אם בְּחֻקֹתַי תִּלְכּוּ".

מב' פירושים

רבנו אור החיים הקדוש שכתב מ"ב פירושים לפסוק זה ובעיקר על עמל התורה (למה מ"ב? "אם" עם הכולל גי' מ"ב - מ"ב פירושים, כנראה שהוא כיוון בזה כוונות מסוימות) שואל למה עמל התורה רמוז בלשון של הליכה? "אם בְּחֻקֹתַי תִּלְכּוּ", למה הליכה? למה לא כתוב לשון לימוד כמו אם את חוקתי תלמדו או משהו אחר?

תשובתו היא שלא יחשוב אדם שמספיק לו ללמוד חוק לישראל ואת הדף היומי ובכך הוא יצא ידי חובתו. עמל בתורה הכוונה היא שגם כשאתה הולך בדרך, גם כשאתה מתעסק בדרך ארץ, גם אז תזכור את מה שכתוב במסכת אבות ש"יפה תלמוד תורה עם דרך ארץ".

תורה! גם מחוץ לבית המדרש...

רבנו יונה כותב על זה שהתורה יפה, כשהיא קיימת גם כשאדם עוסק בעניינים של דרך ארץ. טבעי הוא שאדם יעסוק בתורה כשהוא נמצא בבית

זמני השבת לבי"ק בהר בחוקותי

ר"ת	יציאה	כניסה	חיפה	ר"ת	יציאה	כניסה
20:47	20:13	19:05	חיפה	20:44	20:12	19:10
20:45	20:10	19:10	באר שבע	20:46	20:10	18:54

המדרש, אבל כשהוא במקום אחר, כשהוא טרוד ועוסק בעניינים של דרך ארץ, גם אז הוא צריך להיות דבוק בתורה ולהגות בדברי תורה שלמד בע"פ.

כתוב על רבי יוחנן הסנדלר שהיה עושה ייחודים בזמן שהיה דופק כל מסמר ומסמר בעל. גם אז היה עסוק בתורה. לכן כתוב "אם פְּחָקְתִי תִלְכּוּ", לשון הליכה.

תלכו... מדוע בלשון רבים?

נשאלת גם השאלה, למה נאמר "אם פְּחָקְתִי תִלְכּוּ" בלשון רבים? אם זה רק עמל התורה, תורה זה אחת. עמל התורה, תלמוד תורה כנגד כולם, זה אחת. אמנם "וְאַתְּ מְצוּתִי תִשְׁמְרוּ וְעֵשִׂיתֶם אִתָּם" זה לשון רבים, מצוות רבות. אבל אם מדובר בעמל התורה, שתהיו עמלים בתורה, זה אחת והיה צריך להיות כתוב בלשון יחיד. אלא מה? יש כאן רמז לכך שהתורה היא חוק במונח של מזון, כמו שאומר הפסוק "הִטְרִיפְנִי לֶחֶם חֻקִּי". הכוונה ב"אם פְּחָקְתִי תִלְכּוּ" היא שהתורה היא המזון של כל העולמות העליונים, היא מזון של כל הנשמות, היא גם מזון של העולם הזה. שום דבר לא יכול לזוז בלי החיות שנשפעת מהתורה.

לפני שהקב"ה ברא את העולם הוא ברא את התורה, הסתכל באוריייתא וברא עלמא. נמצא שכל פרט בעולם, גשמי או רוחני, חיים על פי איזה נוסחה של התורה שנכנסת בהם, באיזה שם מהשמות שנמצאים בתורה, באיזה פסוק, באיזה משנה. כל העולמות חיים בתורה.

ממית עולמות שלימים

אז אם כן "אם פְּחָקְתִי תִלְכּוּ", אם התורה היא מזון, הקב"ה נתן לנו תורה תמימה, את כל פרס התורה, על כל חלקיה. אדם לא יכול לבחור ולומר את זה טוב לו ללמוד וזה לא, כי בזה הוא ח"ו ממית עולמות שלימים, לא מחייה אותם, לא נותן להם מזון ובהו הוא ח"ו ממית חלקים מהנשמה שלו. הקב"ה ברא את העולם בארבע עולמות, אצילות בריאה יצירה עשייה וא"ק מעליהם, וכנגדם יש לנו בתורה פשט רמז דרש סוד ורזא דרזין. אלה חמשת החלקים של התורה כנגד חמשת העולמות. ובאדם יש נפש רוח נשמה חיה יחידה כנגד אותם החלקים שהם כנגד סדר הלימודים בתורה. ולכן אדם צריך להשתדל ללמוד בכל יום את כל חלקי התורה. מתורה לנביאים, ומנביאים לכתובים, מדרשים, הלכה, תלמוד בבלי, תלמוד ירושלמי, טור בית

יוסף, שולחן ערוך, הזהר, עץ חיים וכו'. ובפרט כשאנחנו הולכים וקרבים לליל שבועות.

גם עתה הוא מחפש טובתו?

אומר החיד"א ישתקע המנהג ולא יאמר, שראה קצת תלמידי חכמים שלומדים בלילה הקדוש הזה את אותם לימודים שהם צריכים,

כלומר לצורך ההתקדמות שלהם, למבחנים או לקבלת הסמכה שלהם וזה במקום נצל את הלילה הקדוש של ליל שבועות ללמוד את מה שצריך ללמוד בלילה הזה.

האם גם בלילה הזה האדם מחפש את טובת עצמו? את הקרדום לחפור בו? את העטרה להתגדל בה? את מה שהוא חייב ללמוד לצורך עצמו, במקום ללמוד תורה לשמה?

מי גילה את סוד הלילה?

מי גילה את הסוד של הלילה הזה? רשב"י! אם אדם לא לומד את מה שרשב"י גילה שצריך ללמוד בלילה הזה, אז למה לו ללמוד כל הלילה? שילמד מה שהוא לומד בכל לילה וילך לישון!

הרשב"י גילה את הסוד של הלילה הזה, וגם כתב בהקדמת הזהר בדיוק את מה שצריך ונכון ללמוד בו, את התכנית וסדר הלימוד "מלעי באורייתא מתורה לנביאים, ומנביאים לכתובים, ובדרשות דקראי וברזי דחכמתא" כלומר לעסוק בתורה מתורה לנביאים, ומנביאים לכתובים, ובדרשות המקראות וברזי החכמה. יש תיקון מיוחד ללילה הזה, ולא ניתן ללמוד משהו אחר!

כלומר "אם פְּחָקְתִי תִלְכּוּ", צריך האדם להבין שלימוד התורה צריך להיות לשמה! ושהוא צריך ללמוד איך שהקב"ה רוצה שילמד, ואת מה שהקב"ה רוצה שילמד, ובזמן שהקב"ה רוצה שילמד. אחרת הוא לא עבד השם.

אומר הזהר הקדוש...

לכן אומר הזהר שמי שלומד בלילה הזה את הלימוד המתוקן ללילה הזה, פועל צדק עם הקב"ה ועם השכינה ואז גם הקב"ה פועל עם הנשמה שלו "דיפוק ההוא שתא בשלם וכו" כלומר שיוציא אותה שנה בשלום. ומפרש האר"י הקדוש בשער הכוונות שמובטח לו למי שלא ישן בלילה הזה אפילו רגע אחד, וילמד את כל הלימוד הראוי והמתוקן ללילה הזה, שלא ימות באותה שנה. ולא עוד, אלא שהוראת חיי האדם בשנה ההיא, ולא רק שלא ימות, אלא גם שלא יארע לו שום נזק באותה שנה. הכוונה לא בגופו ולא בממונו!

החברת ביטוח הכי טובה

מי יכול להבטיח הבטחה כזאת? חברת ביטוח יכולה רק לערוב למבוטח שאם ימות אז היא תשלם לבנים שלו, זה הכל.

אומר ה'שמן ששון' מה פירוש "יפוק ההיא שתא בשלם"? לכאורה אפשר להסביר שההבטחה תופסת רק משבועות עד ראש השנה שאז מתחילה שנה חדשה. גם זו הבטחה גדולה! מי יכול להבטיח לאדם שלא יאונה לו כל רע בארבעה חודשים אלו? אם ח"ו נגזר על האדם גזירה באותם ארבעה חודשים - הלימוד המתוקן מבטל גזירה זו!

מי שמבין סוד הפרצופים

אומר ה'שמן ששון', למי שמבין סוד הפרצופים וסוד הענין - כל רגל ורגל פותח שנה בפני עצמה, וגם חג שבועות פותח שנה שלמה משבועות לשבועות. זה פרצוף שלם. כלומר כשנאמר על הלימוד המתוקן בחג השבועות שישלים שנתו, הכוונה היא שזה עד שבועות הבא. בכך אדם יכול להבטיח לעצמו את הסיום של השנה הזו ואת ההצלחה בדין של המשפט שיהיה בראש השנה וביום הכיפורים של שנה הבאה. איזה גדלות עצומה יש ללילה הזה!

ולמה כל זה? בגלל שכל מהלכי העולם הזה, תלויים בספירת הבינה ולכל היותר בספירת החוכמה. בינה זה קיום המצוות. חוכמה זה לימוד התורה. כל המשפטים והדינים של האדם סובבים סביב הדבר הזה. וכשבא הכתר של חג

מה כדאי לקרוא?

לכן אני חושב, אם האדם מקיים את דברי הזוהר, זו הערובה. ולכן כדאי מאוד מאד לקרוא כמה פעמים את שני המאמרים שכתובים בזוהר, אחד זה בהקדמת הזוהר, שכתוב בו על הלילה שבו נכנסת הכלה לחופה, שזה ליל שבועות, ולקרוא גם את פרשת 'אמור' 'וספרתם לכם'. שני המאמרים האלו מסבירים בהרחבה את של עניני הלילה הזה. ושניהם מופיעים בספר 'קריאי מועד' לתיקון לליל השבועות. למרות שיש במאמרים אלו דברים עמוקים שלא ניתן להבין אותם במלואם, על האדם לפחות להתבסס מהם.

'ריבוננו של עולם תשאר אותנו בכתר'

ימות המשיח זה כתר. כלומר בלילה הזה נכנסים לכתר, כתר התורה, ואנחנו צריכים לומר לקב"ה, 'ריבוננו של עולם, תשאר אותנו פה גם מחר. אם כבר הצלחנו להגיע לכאן, תשאר אותנו פה בכתר כל הזמן, תביא את המשיח. לילה כזה יכול להביא לגאולה פרטית וכללית לכל עם ישראל. אמן כן יהי רצון.

אותו. להפוך אותו לישראל ויהודי יותר טוב. אם כל יום מתחילים בברכה "שלא עשני גוי"

זה אומר שיש בתוכנו איזה תרבות ועניינים של חיקויים. של דרך הגויים שאותם צריך לעקור, ולהידבק חזק בלימוד התורה. היום הזה בכוחו לעשות מהפיכה גדולה מאד בלב האדם.

השבועות הוא מסוגל לבטל את כל מה שנגזר על האדם מצד החוכמה והבינה. כתר זה עולם אחר! זה אֵין! זה מסירות נפש!

כך מבטלים מציאות הרע

אדם שלא ישן אפילו רגע אחד בליל שבועות, והוא יושב ועוסק בתורה ועוד בהתלהבות עצומה, ולאחר מכן מתפלל שתי תפילות שחרית ומוסף, לחש וחזרה, הוא גיבור חיל! גיבור כאריה! במעשיו אלו הוא זוכה להמשיך את הכתר, ובכך מבטל בשורשים הפנימיים שלו, בעולמות, את כל המציאות של הרע שנטבע בו מחמת עוונותיו.

כתר זה משהו אחר, זה משהו מעין מה שעתידי להיות לעתיד לבא, שאז המתים יקומו לתחייה, לא כל שכן, שהחיים לא ימותו. כי אז שולט הכתר שבו אין מיתה. ולכן הכתר של שבועות יש בו לפחות סגולה של תחית המתים לשנה אחת שבה אין למוות אחיזה. האדם זוכה בחרות, ואל תיקרא חרות על הלוחות, אלא חרות ממלאך המוות ומהמיתה.

"עף באוויר"

לימוד התורה של הלילה הזה מקנה לאדם שחרור מכל ענייני הגוף והוא ממש "עף" באויר לקראת הכתר. מדובר בלימוד מאד מאד מיוחד שהוא טוב לאדם כי הוא יכול להפוך אותו להיות בריה חדשה ולחיות במציאות שהיא חדשה.

אדם יכול להגיד לעצמו, אם ברוך השם זכיתי והיה לי כוח ללמוד כל הלילה הזה, אז למה שלא אעשה זאת גם פעם בשבוע כל השנה? או פעם בחודש, או לפחות עד חצות היום. או לקום בחצות הלילה וללמוד? ביום כזה אדם נוכח לראות שכוחותיו עמדו לו ללמוד כל הלילה ובבוקר ישן רק שעתיים שלוש וקם כמו אריה וממשיך ללמוד כל היום. אדם כזה יכול להתחזק ולהבין שכאלה ימים וכאלה לילות יכולים להיות לו גם כל השנה, לשאוב מזה כוח ולעלות ברמתו הרוחנית בכל ימות השנה.

מה אומר הרב שריה דבליצקי שליט"א

אומר רבנו הרב שריה דבליצקי שליט"א יזכר בטוב, רעיון עצום. הוא אומר שלפני מתן תורה היו בני ישראל גויים, בני נח, ולאחריו הם הפכו להיות ישראלים. מתן תורה אותם גייר אותם. הם קיבלו עליהם את התורה והמצוות, והביאו קורבן וכו', כך מתגיירים. אומר הרב, דע לך שיש בכוחו של היום הזה להפוך את האדם. לגייר

קח לך זכות בלימוד בתרומה של 50 ₪ בלבד!
צלצל עוז היום ומסור את שמך להצלחה ולישועה

03-5779500 ◀

ליקוטים בעניין לימוד התורה

ממורנו ורבינו זצוק"ל

משנה אחת זה יותר מלבנות את כל מנהטן

אם אתה בונה בנינים גשמיים, אתה מרבה בחיצוניות של העולם, וזה הקב"ה עושה גם בלעדך אל תדאג. יש גויים שבביל שיעשו את כל זה. אתה תבנה בנינים רוחניים!!!

צריך האדם להכניס בדעה שלו ככה: אני לומד משנה אחת, הלכה אחת, שעה אחת, זה יותר בנה בנינים, מאם בנית את כל מנהטן עם כל הגורדי שחקים שלו כולם, וזה אפילו לא מספיק. אוהו האחים רייכמן בנו את כל חוף הים של לונדון, אימפריה שלמה, אשריהם הם עושים צדקות. אני לא מדבר באופן פרטי על זה או על זה. אלא אני אומר שאדם צריך שיהיה לו בדעתו, שכשהוא ישב שעה ולמד, המילים שהוא הוציא, והעיניים שהסתכלו על האותיות, הוא בונה בנינים גורדי שחקים וממלא את העולמות אור פנימי, וזה התפקיד שלנו.

תשמח הרווחת יותר מבליארד!

"הבונה בְּשִׁמְיִם מְעֹלְוֹתָו" (עמוס ט', ו'). אדם צריך להרגיש הא "וַיִּגְבֶּה לְבוֹ בְּדַרְכֵי יְהוָה" (דברי הימים ב' י"ז, ו') ללכת הביתה שש ושמח, להודות לה', היום ברוך ה' בנייתי בניינים גדולים. לעודד את עצמינו, לשמח את עצמינו, כדי שנוכל להמשיך הלאה והלאה ללמוד. וגם שאדם לא יפול ברוחו, שהוא חושב מה אני עשיתי, סתם ישבתי ולמדתי, ואילו השני בשעה הזו שאני ישבתי הוא עשה איזה ביזנס והרוויח מיליון דולר. אז אדם אומר - אוהו חבל אני גם הייתי הולך, הייתי עושה חצי מליון גם טוב. לא!!! אתה לא הרווחת מליון אחד, אתה הרווחת בליארד אחד, צריך האדם להרגיש שהרוויח הרבה יותר. העולם הזה נגמר פעם אחת, והכל יישאר פה, אבל שמה הוא לא יהיה לו כלום ולך יהיה נצח נצחים. לא אלף, לא אלפיים שנה, לא מיליון שנה,, אין לזה סוף, נצח נצחים בכל מילה שאתה לומד!!!

תורה נגד יסורים

ליסורים יש דרך נגדית שזה בלימוד התורה, שאפשר לברוח מהדרך של היסורים ולהשיג את זה על ידי קרבת הבורא, על ידי אהבת ה'. אלא אם כן נגזרה גזרה, דכשנגזרה גזירה אדם לא יכול לברוח, ולא יכול לעשות מה שהוא רוצה, הוא נתפס על איזה ענין וחייב לקבל את זה. אם אדם הולך נגד התורה ודאי לא יצליח. אז

בו, כי הוא למעלה מן הטבע. לכן צריכים כל אחד מאתנו הרבה לעסוק בתורה, את התורה שאדם לומד ב'אף' היא שעמדה לי (ילקוט שמעוני, קהלת פרק ב' סימן תתקס"ח). תורה שאדם צריך להתמסר אליה כשלא הולך לו כל כך בנח, יום יום שיעור.

'הארון נושא את נושאי' (מסכת סוטה דף ל"ה ע"א) מי שמחזיק בארון התורה, מי שלומד תורה, הוא לא צריך לדאוג לעולם הזה, פרנסתו מצויה לו. כל ענייניו רודפים אחריו. "אָךְ טוֹב וְחֶסֶד יִרְדְּפוּנִי" (תהילים כ"ג, ו') - אומר דוד המלך, אנחנו - נרדוף אחרי התורה והמצווה, ובשאר העניינים - הם ירדפו אחרינו. במקום שאדם ירדוף אחרי ענייני הגוף, ענייני העולם הזה, והם כבר חתוכים בידי שמים, זה לא העניין - של תרדוף מהבקר עד הערב, מה שגזור לך אתה תקבל, יותר לא תקבל כלום. חבל - אתה מבזבז זמן שאני נותן לך לחיות בו, חיי העולם הבא, חיי נצח.

מעשה נפלא מהחפץ חיים

החפץ חיים היה מספר, שבא תלמיד ואמר לו: רבי, התעוררתי מהדרשה שלך, אני תמיד רק גומר את העבודה ומיד הולך ולא שומע דרשה. הפעם אמרתי אני אשמע את הדרשה. הוא שמע את הדרשה והתעורר. ועל מה דרש החפץ חיים? ללמוד תורה! אין - בלי ללמוד תורה לא שווה האדם. אמר לו: רבה' - אבל אין לי זמן, אני רוצה ללמוד, התפעלתי מהדרשה שלך אבל אין לי זמן, תראה - אני קם ככה, אני עושה ככה, אני עושה את זה ואת זה, אין לו זמן... במה שאדם לא צריך להיות שם - הוא נמצא ולא ממחר. במה שהוא כן צריך להיות - הוא לא נמצא וממחר, רק אתה הופך את היצירות. אמר לו הח"ח: תראה תעשה חשבון, תעשה איזה 'כווץ' קצת מפה, מפה, תגיד - תן לי קצת זמן, קצת לא הרבה, אמר לו: טוב, והיה מחשב פה ופה, אם ימהר הוא יסתדר. אמר לו: טוב, רבי! חצי שעה יש לי זמן. אמר לו: אתה רואה בני, תלמד בחצי שעה הזו ספרי מוסר ואלו ילמדו אותך כמה יש לך הרבה, הרבה זמן. כשתלמד מוסר זה ייתן לך להבין כמה זמן יש לך בשביל התורה! בשביל מה באנו לעולם, אם לא בשביל למוד התורה? בשביל מה ה' ירד משמי השמים העליונים על הר סיני, אם לא בשביל לתת לנו תורה?.

אם אדם כבר שאל רב ויש לו פסק הלכה, אז חייב לשמוע. ואע"פ שזה לא מסתדר עם השכל שלך, ולא מסתדר אם מה שאתה רוצה, זה התורה. התורה זה לא לפי השכל שלנו, לפי ההבנה שלנו, לפי מה שאנחנו מבינים. תורה זה פרושו קבלת עול מלכות שמים. ואתה מאמין שהקב"ה מכוון את הרב בשביל מה שאתה צריך לעבור.

אין לנו דרך להעריך תורה

אבל ודאי וודאי לפחות אדם בריא, יכול לשמור על בריאותו על ידי קריאת שמע. להחיות כל הזמן את הרמ"ח אברים שלו, על ידי התפילה, ועל ידי לימוד התורה. אי אי לימוד התורה בכלל אין לנו דרך להעריך מה התורה עושה, הפסוק אומר: "יִפְאֹת תְּהִי לְשִׁרְךָ וְשִׁקּוּי לְעֶצְמוֹתֶיךָ" (משלי ג', ח') התורה זה ממש משקה, שמשקה את כל האברים ומרפא אותם. "וְשִׁקּוּי לְעֶצְמוֹתֶיךָ" זה השיקוי הכי טוב לתוך העצמות, המחלות הכי קשות נמצאים בעצמות. "בְּהִתְהַלֵּךְ תִּנְחָה אֶתְךָ בְּשִׁכְרָךְ תִּשְׁמַר עֵלְיָךְ וְהִקְצוֹתָ הִיא תִּשְׁחֶקְךָ" (משלי ו', כ"ב).

שורש ההבנה של לימוד התורה

תיקון המידות זה השורש של כל ההבנה ללימוד התורה, בפרט בקבלה. תסתכלו האר"י הקדוש בשער הגלגולים, מה לא עושה למהרח"ו לתקן אותו. אומר לו היום כשלמדת עם אחיך גמרא בבא קמא צעקת עליו, באת לידי כעס, אני היום לא יכול ללמוד אתך, לך טטבול, לך תעשה כך וכך, ואולי מחר נלמד. היה רואה על מצחו בדיוק מה הוא עשה אתמול, מה עשה היום. כלומר, היה עובד איתו על ענין של תיקון המידות.

התיקון המידות זה מראה, שהאדם הוא אדם עליון לא אדם תחתון, צריך לעבוד על זה. והעבודה על זה, זה אמונה. אם אתה מאמין או לא מאמין, תחליט, אם אתה מאמין, אתה צריך להבין שהכול מאת ה' והכל לטובה. ושנייה אחת, אם אתה חושב אתה מרוויח. אם אדם פועל בצורה אימפולסיבית - מיידית, אז הוא כמו בהמה, אתה לא תפעל טוב.

עבור התורה צריך למסור נפש

המסירות נפש בשביל לימוד התורה הוא ממש "וּמְגַדְּלָתוֹ וּמְרוֹמְמָתוֹ עַל כָּל הַמַּעֲשִׂים" (אבות פרק ו' משנה א'), העסק בתורה הקדושה מרומם את האדם, מגדיל אותו, מוגביר אותו על הטבע ומנהגו של עולם, העולם לא יכול לתפוס